

OVERWEGING HET STEIGER

Zondag 16 juli 2017, jaar A

Jesaja 55, 10-11 / psalm 65, (10-14) / Rom. 8, 18-23 / Matteüs 1, 1-9

Beste mensen hier bijeen,

Je hoeft niet sportief te zijn om van sport te houden....een nadenkertje...

Want: wat wordt dan bedoeld met: "sportief".

Moet je zelf aan sport doen of betekent het dat je een mooie karaktertrek hebt ontwikkeld die je in staat stelt om niet haatdragend te zijn...

Of graven we nu te diep; betekent sportief gewoon dat je van sport houdt (gewoon), zo aan het eind van de middag, lekker even genieten van de tour de France, van de tennis op Wimbledon, of, noem maar op. En dan zit je vanachter je glaasje te kijken naar mensen die zich, letterlijk, in het zweet werken en ja, mooi is dat wel...

Begrijp mij goed; ik heb er niets op tegen; ik kijk graag naar sport, zelfs al ken ik lang niet alle regels en voorschriften. . Ik zie n.l. de kracht, en de wilskracht erdoorheen schemeren, verwonnen door zware trainingen, het zich ontzeggen van allerlei geneugten; het vroegtijdig gaan rusten als leeftijdgenoten aan stappen gaan denken, en het loodzware schema dat je iedere dag toegrijnst. Kortom: leven volgens strenge regels.

En ja, als dan een sporter op het erepodium mag staan, dan is er wel iets gepresteerd.

Zeker, maar toch...deze roem is niet voor eeuwig. Ze is sleets, en vergaat uiteindelijk. Zoals al is gebeurd met de uitzinnige vreugde in mei jl. hier in onze goede stad, met een uitzinnige menigte op de Coolsingel... Die roem blijkt al lang niet meer houdbaar en lijkt ver over de datum te zijn.

Vandaag horen we over dingen met een andere waarde. Dingen die blijven, of we er van willen weten of niet. Dingen die er echt toe doen. Dingen waarvan wij een notie hebben, ze zijn ons in onze jeugd meegegeven door de volwassenen om ons heen, we horen ervan op een plek als hier, we willen ze zelf aan onze kinderen meegeven en we hebben er last van als zij er (nog) niet aan toe blijken te zijn.

Maar de vraag vandaag is of wij er zelf wel aan toe zijn. Willen we de woorden die vandaag tot ons gericht zijn wel hun waarde geven? Willen we ze door de tijden heendragen, erover spreken, en ze nalezen? Duidelijk gesteld: "Wat is daarop uw antwoord?"

In het oude oosten had men de opvatting, dat een eenmaal uitgesproken woord (bijvoorbeeld een zegen of een vloek) met kracht geladen is en niet meer herroepen kan worden. Men had toen de wijsheid om eerbied te hebben voor woorden; je zeg niet zomaar iets als je het goed met iemand voor hebt: jouw

woord verricht iets moois....en je zegt niet zomaar iets als je iemand verwenst, want je maakt krassen op de ziel van die mens...

Het Hebreeuwse woord DABAR betekent dan ook twee dingen: **woord** en **gebeuren**.

Ze zijn gekoppeld; zijn niet van elkaar te scheiden.

Denk maar aan het scheppingsverhaal uit Genesis 1: God sprak: er zij licht. .en er was licht...

(Helaas zijn wij die eerbied voor het woord kwijtgeraakt: wie kijkt op sociale media, wie luistert naar gesprekken op straat, wie de verruwing in ingezonden stukken leest, die schrikt...)

En toch is het zo prachtig: de twee-eenheid tussen woord en gebeuren, tussen woord en daad.

Dat idee, die notie van iets kostbaars, voert vandaag de boventoon: het Woord van God keert niet onverrichterzake naar Hem weer; het zal pas zo zijn als het Woord vrucht heeft gedragen, tot honderdvoudig toe, als het zijn zending heeft vervuld, zo zegt Jezus in de parabel, volgens Matteüs.

Die kracht, die macht, in woord en, zeg maar, daad. Dat is onze opdracht, daartoe zijn wij genodigd. Vandaag, en alle dagen van ons leven.

Het is niet oneerbiedig bedoeld, maar tijdens bepaalde sportieve evenementen zingen velen in de kuip in Rotterdam iets over woorden en daden... zij het in een anders bedoelde context dan vandaag hier het geval is.

Maar laten we dan vurig hopen, en door onze daden doen blijken dat ook hier, bij ons, iets begrepen is over de diepe betekenis van het Woord dat verlossing en verlichting brengen zal.

Moge het zo worden.